

³⁸*Az én népem lesznek, én pedig Istenük leszek.* ³⁹*Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is meg utódaiknak is.* ⁴⁰*Örök szövetséget kötök velük: nem fordulok el tőlük, mindig jót teszek velük, és olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és többé ne hagyjanak el.* ⁴¹*Örömmel, teljes szívemből és teljes lelkemből teszek jót velük, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe.*
Kedves Testvéreim!

Napra pontosan hat évvel ezelőtt kezdtem meg szolgálatomat itt a budafoki gyülekezetben. A héten volt alkalmam kicsit megállni és visszatekinteni erre a mögöttünk lévő időszakra. Ha röviden akarom összefoglalni, akkor azt a következtetést vontam le, hogy Isten minden emberi gyengeségünk, gyarlóságunk – és mondom egyes számban is: gyengeségem és gyarlóságom ellenére, mégis hordozott bennünket, hordozta ezt a gyülekezetet, engem is, és érezhetjük az ő áldásait. Persze voltak és vannak olyan dolgok, amelyek mást mutathatnak, de ezek mögött előbb-utóbb kiderül, hogy az húzódik meg, hogy nem figyeltünk, figyeltem eléggé az Ő útmutatására.

Bár a tényleges iktatás csak szeptemberben volt, had hozzam újra ide azt az ígét, amelyről akkor mintegy programként beszéltem: keressétek először az Isten országát és igazságát és mindezek ráadásul megadatnak nektek.

Magamnak is fel kell tenni a kérdést az évforduló kapcsán, hogy vajon mindig az Isten országának építése, az ő igazságának keresése volt az első helyen az életemben és szolgálatomban. Bűnbánattal kell megvallanom, hogy bár igyekeztem, de nem így volt. Mert sokszor győzött a lustaság, a kényelem, a magam által fontosnak tartott dolgok előtérbe helyezése, a megfelelési vágy. De nem csak önös érdekek tudják elterelni a figyelmet Istenről, sokszor éppen az ő nevében végzett szolgálat is. Mert volt az elmúlt időszakban sok-sok olyan dolog, amit a gyülekezetért, és Istennek tettünk. Építkezések, pályázatok, adminisztráció, szervezések, megbeszélések, pénzügyi egyeztetések, amelyek fontosak voltak, és örömteli látni a bevakolt épületrészt, jó, hogy megújulhat a környezetünk, és ebben kikéri a véleményünket, fontos, hogy a adatkezelési szabályzatot alkossunk, hiszen a törvény előírja, örömteli, hogy szervezhetjük a hitoktathatunk az iskolákban. De vajon mindeközben odafigyelünk-e Istenre? Vagy azt gondoljuk és gondolom, hogy én szervezek, és tárgyalok, és építetek.

A zsidó nép évszázadokkal ezelőtt éppen ebbe a hibába esett. Hogy azt gondolták, hogy Istennek tetsző dolgokat tesznek, csak közben nem tették fel a kérdést, hogy az vajon tényleg tetszik-e Istennek. Azt gondolták, hogy az ő országát építik, és az Isten igazsága irányítja lépeteiket, de közben ezek a lépések a saját lépéseik voltak, a saját akaratuk érvényesült, és bár látszólag működött a dolog, de éppen a lényeg veszett el: megszakadt a bizalom Isten és a nép között. Szinte észrevétlenül távolodtak el Istentől, miközben azt gondolták, hogy minden a legnagyobb rendben van.

Egy család életében az egyik legnagyobb veszélyt az jelenti, ha „működik” a család. Mire gondolok? Arra, hogy megbeszéljük az összes programot, elmennek nyaralni, de a közben is tervezés megy. Mit fogunk csinálni, hogyan fogjuk csinálni. Mindenki teljesíti a saját feladatát, és látszólag minden rendben is megy. Csakhogy közben elfeledkeznek arról, hogy a család nem egy szervezet, amit működtetni kell, hanem egy szervezet testi értelemben, amelynek szüksége van arra, hogy gondozzák, hogy foglalkozzanak vele, és igazából ettől működik. Tehát nem elég meetingeket, megbeszéléseket tartani, hanem egymással is kell foglalkozni, odafigyelni a másikra, beszélgetni vele, nem csak a teendőkről, hanem az annál sokkal fontosabb dolgokról, hogy mit érez, mit gondol, hogy van...

Isten úgy tekintett a zsidó népre az Ósz. tanúsága szerint mint a családjára. A család, amelyben mindenki végezte a dolgát, de senki nem kérdezte meg Istentől, az Atyától, hogy ő mit gondol, senki nem figyelt rá, és ő hiába kezdeményezett, nem érkezett válasz, vagy érkezett: megcsináljuk amit kértél, most te is tedd meg a te részedet. De ez nem család, mert így elveszik valami, ami egy család életében nagyon fontos: a bizalom. Az, hogy bízunk egymásban, mert ismerjük egymást, mert érezzük és látjuk, hogy jó az Úr.

Pénteken jöttünk haza az óvodából délben. Hanga panaszkodott, hogy szemébe süt a nap. Fogtam a kezét, és úgy mentünk át a több sávós úttesten a rendelőintézetnél, hogy lányomnak csukva volt a szeme. Nem aggodalmaskodott, nem félt, egyszerűen csukott szemmel rám bízta magát.

Ez a bizalom volt az, ami hiányzott a zsidó népből. Mert az gondolták minden rendben van, mert azt gondolták, hogy ők már Istené, és semmi és senki sem ragadhatja ki őket az Isten szeretetéből. És bár ebben igazuk volt, de azt elfelejtették, hogy ők maguk elronthatják, elhagyhatják Istent, a vele való élő, személyes kapcsolatot.

Ez meg is történt, ennek következménye volt a Babiloni fogság. Amelyről két hete már beszéltem. Mai igénk szintén Jeremiás prófétától van.

Röviden a történelmi helyzet: A babiloni birodalom már évtizedek óta uralja azt a területet, amelyen Izrael is fekszik. Cidkíjjá, a Nebukadneccár – babiloni uralkodó – által kinevezett király fellázadt a birodalom ellen, mire az sereget küld Jeruzsálem és szövetségesei ellen. Jeremiás ugyan elmondja Cidkíjjának, hogy el fog pusztulni a főváros és a templom, de a király magabiztos, mert azt gondolja: már vége a megpróbáltatásoknak, Isten azt üzenté többek közt éppen Jeremiáson keresztül, hogy visszatérhet a fogságba vitt nép, hogy újra népként élhetnek. Ez megerősíti benne, hogy a lázadás a legjobb út, most kell lépni. Nem figyel Istenre, nem benne bízik, hanem magában. Pedig Jeremiás elmondja mi fog történni. De ki hallgat rá? Elmondja, hogy Isten meg fogja engedni a pusztulást, meg fogja engedni Babilónia győzelmét, meg fogja engedni népe hanyatlását. De elmondja azt is, hogy lesz újrakezdés. Miközben Nebukadneccár seregei Jeruzsálem várfalai előtt várják a megsemmisítéshez szükséges parancsot, Isten ezt üzeni a népnek: ³⁸*Az én népem lesznek, én pedig Istenük lesznek.* ³⁹*Egy szívet és egy utat adok nekik, hogy engem féljenek mindenkor, és jó dolguk legyen nekik is meg utódaiknak is.* ⁴⁰*Örök szövetséget kötök velük: nem fordulok el tőlük, mindig jót teszek velük, és olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és többé ne hagyjanak el.* ⁴¹*Örömmel, teljes szívemből és teljes lelkemből teszek jót velük, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe.*

Akkor amikor minden ennek mond ellent Isten ígéretet tesz. És szeretetéről, hűségéről biztosítja az övéit, de megengedi a szenvedést, és megengedi a nehéz éveket, évtizedeket. Mert e nélkül nem tud helyreállni a kapcsolat. Nem miatta, hanem a nép miatt. Az ember mindent jobban tudok állapota miatt. Azért, hogy a család ne essen szét. De végig ott az ígéret: az én népem lesznek, én pedig Istenük lesznek... ⁴⁰*Örök szövetséget kötök velük: nem fordulok el tőlük, mindig jót teszek velük, és olyanná teszem szívüket, hogy féljenek engem, és többé ne hagyjanak el*

És ezen a ponton Jeremiás valami olyat tesz, ami túlmutat saját korán, és előre vetít egy olyan időszakot, amelyben Isten örök szövetsége jellemzi az ember és Isten kapcsolatát. Jézusról beszél, a láthatóvá váló Istenről, akire mindig rá tudunk nézni, aki közénk jött, hogy megfogja a kezünket, és mi bátran be tudjuk csukni a szemünket, és rá tudjuk bízni az egész életünket.

És itt már nem a zsidó nép és Isten kapcsolatáról van szó. Jeremiás próféciája ma is aktuális, és nekünk szól, neked és nekem. Mert Isten Jézusban új szövetséget kötött velünk, egy teljesen új alapokra helyezett Istenkapcsolat, amelyben sokkal láthatóbb, kézzel foghatóbb az Isten, mint korábban bármikor. És mi mégis inkább magunkkal vagyunk elfoglalva. Elengedjük az ő kezét, nem bízunk benne, nem szeretjük őt teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, teljes értelmünkkel. És igen, ilyenkor az Isten megengedi a mélységeket. Hogy átéljük kicsiségünket, gyengeségünket, bűneink következményét. De Jeremiás próféciája nekünk is szól, mert Isten Jézusban nekünk is felkínálja örök szövetségét.

Keressétek először az Isten országát és igazságát. Isten országa közöttetek van, mondja Jézus. És igen, az egyházban, a gyülekezet testvéri közösségében rátalálhatunk erre az országra. És ha minden jól meg, akkor ebben a közösségben az Isten igazsága is megmutatkozik, hiszen Jézus mondta magáról én vagyok az út, az igazság és az élet.

Vele egy úton, az igazság útján haladva valóban az élet vár ránk. Erről szól Jeremiás próféciája, az örök szövetségről. És erről szól a mi életünk, a te és az én életem, hogy keressük ezt. Keressük őt az ő közelségét, mert nekünk olyan Istenünk van, aki segíteni szeretne. Az oltár előtti igében hallottuk, amint Jézus ránéz a 4000 emberre, akiket később jóllakat kenyérrel és azt mondja: szánakozom a sokaságon.

Isten szánakozik rajtunk, és szeretne megelégtetni bennünket. Engedjünk neki, bízzuk rá magunkat. Foglalkozzunk vele, hallgassuk őt, amikor csak lehet, olvassuk az ő igéjét, énekeljük a róla és neki szóló dicséreteket, imádkozzunk. Tartsuk a kapcsolatot ne csak a róla szóló dolgokkal és emberekkel, hanem Vele.